

Jaunimas

Mēnesinis laikraštis skiriamas jauniešiem.

TURINIS: Dievo istātīmai. — 19 jūrū ir saulēs. — Apzvalga: Visame pasaulīje pagarsējusios bīlos: Mazū vaikū-zinduliū pārodos; Brangīnkime savo tēviške; Prūsū Lietuvos laikraštiai: Lietuviū duosnumas. — Pasikalbējimai: Ar teisingas īra "Juodosios māģios" mokslas? Ar galima atspēti zmogaus ateiti chirofantios mokslu? Ar geriau daugiau vaikū gaminus ar maziau? Kaip pazinti tikrajā meile tarp bernelio ir mergaitēs? — Nauji rāštai: Emīle Zola - A. J. Uoga, Darbas; Vyturēlis, Zīemos Ledai. — 19 leidējū-raģitojū pusēs.

DIEVO ISTATIMAI.

Regējimas.

Rīmojau kartā tše, kur jūrū giesmē atsigarsi augstose uolose. Bāltos buvo jos kaip senai zuvusio gīvio griautiai. Bet tarp uolū augo zali mediai. Ir sieko augstīn su savo vilties zalumu, kur mēlīnasis dangus zīdrāvo. Nepasieko jojo. Bet tarp jū viršūnū kilo pilki pilies mūrai ir bokštai.

Sena buvo ta pilis. Tik tuo laiku labai tili. Tur būt ilgā laikā tše nebegīveno zmonēs. Gāl tik ārai tekrovē mūruose savo lizdus. Ir lēkē per tolīmas jūras jieģkoti sau grobio, kaip kartā beveik taipo-jau gāl tai dārē pilies valdovas.

Bet kas tai suģinos? Kazin-ar īra suraģīta ant kokiū lāpū? Tikra tēra tai, kad jūros visa zino. I jas tur būt ne tik vieno zmogaus tekrito skausmo āģaros. Gāl ir tekējo ī jas zmoniū kraujas. Ir jūrū ir vētrū gaudimas prarijo nesuskaitomus sopulius ir rēksmus.

Istikrūjū, visa-tai dabar skāmbējo iš jūrū. Amzina ūra ta giesmē. Ir uolomis kilo augštūn senoji iš jūrū gemanti gaida. Līg skubinosi pilin, jeib ir jos mūruose suzādintū dār aidā. Gāl sukiltū tuomet pilies rūmuose senai išnīkusiū žmoniū jausmai ir giedotū drauge su āmziais.

Sudavē vėjas smarkiau pūsti. Ir jūros išlengvo kilo prieš krantā su garsu griausmu. Klausiaus jo norėdamas suvokti jojo prāsme. Rodos ir griausme turi siela gīventi. Netartū jis šiaip taip galingai ir jautiamai ū mūsū sielā.

Ir žīgiu iš viso to ūžmo ir gaudimo suskambėjo balsas. Bet ne. Buvo dār daugiau. Buvo balsai, žmoniū širdies ir jausmo balsai. Atskambėjo ir nuskambėjo, kaip jūrū potvinis ir atslūgis. Kazi-kur jie gimē ir dingo? Tad vėjui vėl smarkiau suputiant, ir vėl balsai sukilo ir vėl nusileido ir vėl kilo ir nesustojo skambėje.

Visai mane tai sujudino. Akīs ir ausīs skubinos susekti vietā, iš kur tai parėjo. Vėjas jā buvo surādes. Ir pagāves jos apsireiškimus mātnešē ir tad vėl juos nunešē.

Tai ir numaniau. Augštai uolose ir mediuose tai buvo. Iš tše parėjo žmoniškoji gaida. Ir supratau. Vėjas jā kompuonāvo. Vėjas virpino žmoniū pritašitas stīgas. Ten mediuose kībojo kanklės. O jos taip sutarē su jūrū giesme, kad visai pamiršau, jog klausaus. Ir negaliu apsakīti visā tā grazumā, kurī tā laikā patīrau. Buvo tše pilna sutartis tarp žmogaus ir gamtos veikimo.

Todėl mane ir taip toli nunešē nuo manes. Nunešē ū supratimā amžinojo tvėrėjo darbū ir norū.

Ilgai tur būt stovėjes buvau, kaip vėl aptilo vėtra. Ir kanklės ūmigo. Tik bangos šniokštē. Švelgiau augštūn ū pilī. Ir pakilo kazi-kas nuo jos mūrū, līg koks pilkas paukštelis. Lakiojo, skrido. Ir buvo augštai ties mane. Tad ir leidosi žemēn. Sukosi ir nukrito. Buvo senas kokio rāsto lāpas.

Pasilenkiau ir pasiēmiau. Matiau, ūra pirmas knīgos lāpas ir dār kitas. Bet kas jū-dviejū tarpe ūsegta buvo, tat išplēsta ar iškrite. Visur žīmiai, kad labai daug vartoti buvo tie lāpai. Ant pirmo rādosi užrašitas nepalankia ranka vardas. Varginaus jī suskaitīti. Ir suskaitiau. Atminiau garsū jūrū plēšikā. Tur būt jojo tas rāstas vartojamas buves.

Švelgiau ū antrā lāpā. Rašitas senovės šiaurės kalba. Vienok išlengvo supratau, kas tše sākoma.

Lietuviū kalbon versta maž-daug šitaipo tše parašita buvo, kaipo tolesnis pamokslas, kurs prasidėjes ant iškritusiū lāpū:

”Viso pasaulio Dievas ir tvėrėjas rāšē žmonėms ū širdī dār ir šitā:

Būkite, kām Aš jus būti leides esmi.

Pasilikite nuolatiniame susisiekiame su Manimi. Aš jus be paliovos laikau prie Saves.

Tik savo mātīmais ir savo protu jūs tolstate nuo Manes.

Gīvenkite taip, kaip Aš esmi nustātes jums gīventi.

Mano ištâtîmais gîvena žmogaus kūnas, gîvena širdis, gîvena mânîmas - dvasia ir žmogaus siela.

Smagumâ dėjau î kūnâ, î širdî, î dvâsiâ ir sielâ.

Jis jus nušvies, kuomet jûs visur mano ištâtîmus su noru seksite.

Žinokite, jog nesekdami jû nenusidedate tiek prieš Mane kiek prieš save.

Netenkate smagumo: dingsta sveikata, nîksta širdies ramîbê, apsiniaukia dvâsios giedra ir miršta sielos prakilnîbê.

Žmogaus zodiai negâli ištarti Mano vâlios, negâli apsakîti Mano ištâtîmû.

Žmonês dažnai vadina nuodême, kâ aš nepastatiau nusidėjimu.

Per labai žmonês nori Mane uzvaduoti ant žemês. Ir nuolatai târia Mane esant toli danguose. Arba sâko Manes visiškai neesant.

Bet Aš Esmi, Valdau ir nuolatai Statau.

Žmoniû puikîbei labai ir tinka atleisti tas nuodêmes, kurias jie sâko žmones padârius prieš Mane.

Tik nedovanoja žmonês tû nuodêmiû, kuriomis jie nusizengia prieš viens kitâ.

O pirmûjû nei vienas dovanoti negâli. Gîvîbê turi savo sâlîgas. Be jû pildîmo negalima žmonêms gîventi. Taip Aš esmi nustâtes. Taip Aš gîvenimâ valdau.

Ir žmonês ir tautos žûva, kurios teatsizvelgia î tas žmoniû jiems sumâstîtas nuodêmes ir nesi-saugoja nuo tû, kuriomis nusizengia prieš kūno, prieš širdies, prieš dvâsios ir sielos gîvîbe.

Kreipkitês todêl Manespi! Tuomet ir Mano ištâtîmus aiškai išmanîsite.

Tieje, kurie juos žino ir jais gîvena, nekalba apie juos. Jie juos apreiškia.

Tû žmoniû žîmiai îra sielos prakilnîbê, dvâsios giedra, širdies tvirtumas ir kūno sveikata.

Lenktînuokite su viens kitu sielos malonume, dvâsios šviesoj, širdies ramîbêje ir kūno švarume.

Neškite kiek tiktai îstengiate Mano ištâtîmû šviesâ î žemês gîvenimâ.

Mano ištâtîmai nêra zodiai. Ir nêra jie sakiniai. Jie îra gîvenimo tvirtîbê.

Taip Aš valdau ir nuolatai statau. Kitaip statîta, turi žûti, turi griûti."

Tâ suskaitiau. Ir priêjes pâbaigâ, lîg išgirdau naujâ gamtos giesmê. Giedojo mân savo nesuskaitomais balsais ir savo gîvîbês kupinomis jûromis:

"Taip Aš valdau ir nuolatai statau. Kitaip statîta, turi žûti, turi griûti."

Kreipiaus eiti savo keliais. Lâpâ laikiau rankoje. Ipatinga, kad jî kartâ plêšikû vadovas tur bût buvo dažnai skaites.

Vêtra vël suûzê. Galingiau vël bangos atsi-dauzê î uolas. Ir augštai kanklês naujai sugiedojo. Taip neapsâkomai graudiai-graziai.

Staigu pasigirdo griuvimo griausmas. Ir prarijo kanklû gaidâ.

Pazvelgiau augštîn. Matiau bokštû vienâ griûvant. Sukliko kanklês — mirdamos. Griuvêsiai

jas pridauze buvo. Taip niko paskutinis žimis senai jau zuvusiūjū.

Ejau tolīn. Ir širdīje māt vis garsējo:
Kitaip statīta turi žūtī, turi griūtī! *Vidūnas.*

IS JURU IR SAULĖS.

Apīsakelē.¹⁾

Ejau kartā su savo bituliū. Sutikova vaikā. Vėl mane sveikino, kaip tai jau ilgā laikā būdavo dāres. Nepazīnu jo. Ir neturėjau progos jī artiau pažinti.

Buvo jis labai įpatingas. Tuo laiku gāl 15 metų. Ir buvo augšto ūgio vaikas. Visas jo pavidalas žīmiai reiškē prakilnumā. Jo eisenā, jo pasijudinimāi buvo tarsi grožēs vedamī. Sviesūs jo plaukai garbanomis puoše jo gālvā. O veidas, kad nepasakīsi. Akīs didios, mėlīnos, spindējo kaip saulē. Bet geriau pažvelgiant ī jas, rodēs līg žiūrētai ī kokias gelmes. Iš tū akiū žvelgē siela gili ir slēpinga, kaip jūros. Tatiau gīvas diaugsmas spindējo iš viso vaiko.

"Ar jī pažīsti?" klausē manes mano bitulis. Sakiau: "Senai jis sveikina mane sutikdamas, bet jo nepažīstu. Tik mane tai nestebina, kadangi ir tūli kiti taip dāro. Tur būt nori māt savo širdingumā apreikšti." — "Gāl ir daugiau", atsākē bitulis. "Ira žmoniū, kurie tarsi visu savo buvimu īra žinojimas to, kā kiti verti, ar turi pagarbos ar papeikos vietā žmonēse." Sakiau: "Tur būt tai jis jau toks apsigimes." Ir bitulis aiškino: "Taip istikrūjū. Kurs gimes iš tokiū skastiū jausmū, su kuriais gašlumas nei paviršiais nesimaišes, tojo prigimtis īra skaidri, kaipo kristālas ir atspindi visas gilesnes kitū žmoniū īpatības. Ir žino, kas kokiamē-nors žmogūje īra. Suprantamas dalīkas, kad jis pats turi akiū turētī, tai īra, būti tiek gīvas, kaip jo pri-

¹⁾ Parāses esmī šia apīsakele tokiems, kurie nori būti skastios širdies ir kurie nebeturi menkū ir žemū žmoniū prietarū. Kitiems nereiktū jos skaitīti. Vds.

gimtis skaidri īra. Toji viena ne visa jau padāro. Bet šio vaiko prigimtis ir jis pats vienas antro vertas."

Buvova nuėjusiu tuo tarpu ī giraitē. Priėjova upelī. Linksmai jis pluškeno tarp akmenū. Kazin iš kokio šaltinio parējo. Plaukē rītuosna, prieš tekantiā saulē. Ir savo nuolatiniū pliauskimu kalbējo rodos apie visas gamtos slaptības.

"Tai tu geriau jī pažīsti?" paklausiau savo bitulio. — "Jeigu nori, papāsakosiu", atsākē jis ir tārē toliau: "Ši šon kaip tik tām vieta, kur nekalta gamta veržiasi žmogui apreikšti, kā ji slepia. Nors jis jos kalbā išmuktū suprasti! Pasveiktū. Ir išmintingiau manītū apie tai, kas nusiduoda."

Atsisēdova. Įpatinga, švelni vėsa. O toks keistas ūzimas, līg kokios durīs vertusi žmogui įeiti ī antrā gyvenimo puse.

Patilējes pradējo mano bitulis. "Ilgā ta pasaka. Bet aš tiktai vienā jos dalele tepaduosiu. Tur būt girdėjai šī-tā kalbant apie Elzē Viršulienē?" — Atsakiau, kad jā seniau tūlā kartā esmī mātēs. Ir tuojau stovējo jī māt akīse visai gīvai. Buvo jī motera labai nepaprasto gražumo ūge ir veide. Ir ne tītia pažvelgdamas, turėjai jā pastebėti. Buvusi jī už kokio dvaronio ištekėjusi, gimdusi trijų metų bēgīje du kūdikiu. Bet už keliū metų, užėjus kokiai limpantiai ligai, nebežinau kokiai, mirusiu abu vaiku, pirma bernukas, tad ir mergītē. O veikiai po to mires jos ir vīras. Pasilikusi jī viena, tili, sodni jauna našlē. Nei su vienu nedraugaudavusi. Vien tiktai gīvenusi atminimui savo mīlimūjū ir savo ūkio valdīmui. Be to, jī ir išrodē līg neprieinama. Jos išvaizda, o dār daugiau jos dora jā apgobē įpatinga šviesa ir neperžengiamu prakilnumu. Tiktai kaip jī gimdē po vīro mirties, įpatingos kalbos sukilo apie jā. Bet greit ir vėl nutilo. Nieko tikra negalējo pasakīti ir nei vienas. Pasirodē tūliems, kad tše koks stebuklas nusidāves. Vaikas taip labai žīmiai pasinėses ī vėlionī jos vīrā, jog ir tebuve galima pasakīti, kad vėlionis naujai esās gimes. Tūli tai atvirai ir ištarē.

Vien rodēs, līg jis nunēres ī anos pusēs gīvenimā daug prakilnesnis grīzes. Ir našlē visā tā laikā turējusi kazikokiā nezemiškā īpatībe. Kur ji eidavusi, kā ji darīdavusi arba savo būdu trumpu zodiū pasakīdavusi, vis likdaves kituose žmonēse jausmas, kad ji su siela ir širdimi augštesniuose pasaulīse gīvena.

Tiek apie jā žinojau. Ir visa-tat māt omenin sugrīzo. Līgiai buvau beklaušas, ar tas vaikas tai gāl Viršulienēs, kaip mano bitiulis tārē tarsi pažindamas mano mintis: "Tai tau daug ir nei nereikia išguldīti. Tik išanksto turiu pasakīti, kad visū moterū prakilniausia māt visumet Viršulienē rodēs esanti. Tikras iš jos spindējo skaistumas ir šventumas. Bet niekumet su ja nesusiējes, nei nežinojau, ar mane pažīsta. Kaip vis ir dār sau gīvenu atsi-traukes nuo žmoniū. Ir tiktai nepastebamas nueinu ī juos su savo mintimis ir velijimais. Todēl māt labai buvo nuostabu, kaip atējes pas mane žmogus-tarnas prāšē sēsti ī vezimā ir su juo važiuoti, jo žiūponē to prāšanti. Ira dabar jau keli metai po to praēje. Nei pats nesusi-pratau, su kokia prievarta tai nusidavē, kad sēdau ī vezimā ir nuvažiavau. Dailūs arkliai su lengvu vezimuku greitai nulēkē. Buvo vezimas Viršulienēs siūstas.

Radau jā gulintiā, labai silpnā. Liepē tarnaitei išeiti ir mane vienā palikti prie jos. Tuojau klausiau, ar neapsirikusi. Aš ne gīdītojas. Moloniai prašīpso ir sākē, kad viskas išpildīta, kaip ji išākusi. Pažīstanti mane labai senai, nors ir niekumet su manim nekalbėjusi. Regiant tarsi aplink jā būtū visi žmonēs, ī kuriuos turinti žvelgti su pagarba. Tik dabar nežinanti, ar dār ilgai gīvesianti. Taip līg mirtinai serganti. Jos vaikas su savo drāsumu taip ī gīvībēs pavojū parējes, jog išgāstis jā kuone staigumu nubenges. Vaikas likes sveikas kai do-bilas, tik ji nuolatai silpnējanti. Todēl reikiā jai pasitai-sīti mirimui, ir ji norinti savo gīvenimo slēpinī padēti ī mano rankas. Jos vaikas, tur būt iš žmoniū kā išgirdes,

kartais īpatingai klausiantiomis akimis ī jā žvelgiās, o ji dār nežinanti, kaip ī tai atsakīti. Māt išpāsakoti taipojau negālinti. Bet esanti jau seniau visā surāšiusi, kaip išmānusi. Tai visa ī mano rankas paduodanti. Aš žinās, koks šventumas gīvenime paslēptas ir su panieka nežvelgsiās ī tai, kā gīvenimas jai suteikes.

Buvo ji tiliai kalbėjusi ir negreitai. Tatiau nuvargusi. Tai nutilusi žvelgē ī mane. Niekumet nebūtiau drīses tvirtinti, kad toks prakilnumas, toki grožībē ir skaistībē gāl būti žmogūje, kaip tai iš tos moteros apsireiškē. Gāl padārē tai ir netolimos mirties sparnū plaznojimas. Tik māt rodēs, kad tai buvo tikroji tos moteros esībē, kuriā taip regėjau.

Tad ji liepē māt eiti prie spintos. Ir aiškino, kokiū nepaprastu būdu ji atveriamā. Išēmiau iš spintos īpatingā iš jos iškeliamā skrīnele ir jā jai padaviau. Atvērē ji jā ir iduodama māt rīšulelī tārē: "Tai tše mano gīvenimo stebuklas." Ir aš jautiau visai gīvai, jog slēpiningiems gīvenimo dalīkams ta motera buvo kaip tik tinkama patirti.

"Skaitiki, kā tše esmi parāšiusi ir paduok tā rīšulelī mano vaikui, kuomet būs laikas. Gāl jis išmoks iš to gīvenimā aiškiau išmanīti ir šviesiomis akimis žengti su savo āmžiu."

Taip tārusi ji nutilo. Atsisveikinau su ja. Tarnas nuvezē mane namon. Atvērēs rīšulī ir pasiskleides lapus, žvelgiau ī juos. Bet neskaitiau. Rodēs māt, jog tām īpatiai šventā turētiau pasirinkti vālandā.

Ir ji priējo. Buvau anksti atsikēles žmonēms dār be-miegant nakties glūdumoj. Ir jautiau āmžinībēs tīlā tāriant ī mane. Tai pasiēmiau savo lapus ir skaitiau.

Tikrai nustebau. Žmogaus āmžius īra gīvas stebuklas. Reikia ī ji žvelgti ne iš pāprotio, bet iš augštesnēs vietos. Kaip ta motera augusi, kaip ištekėjusi, kā sužinojusi iš gīvenimo gelmiū ir augštībiū eidama nēstia, nepapāsa-kosiu. Atidengsiu tik tā laikā už jos vīro mirties.

Buve praėjusiu du metu. Niekaip negalėjusi atsigauti. Būdave, līg mirtis jā nuolatai plēšianti iš gīvenimo ī savo

uzūksmius. O visas jos pasiilgimas kreipesis ī jī, kuriām kartā buvusi pašventusi savo širdī ir āmziū. Tai kaži-kokio slēpiningo īsākīmo rāginama nukeliāvusi pas jūras.

Tse tai rādusi dienū, kurios jā vedusius tarsi ī kitā āmziū. Nuo žmoniū buvusi išėjusi. O jūros bekraštinībē jā priēmusi. Amžinai kilusios ir dingusios tse bangos. Vētra su tuo sutārusi gražiausiu būdu. Apsiniaukes, tamsus dangus nesiskīres nuo jūrū. Ir jūjų pākraštius apklojes tamsiais rūkais. Taip tse jai rodesis, jog visos sienos tarp mūsū ir anos-pusēs gīvenimo buvusios pa-
imtos. Ir jā pildes neapsākomas diaugsmas.

Tad ir saulē pradėjusi šviesti pro debesis. Ir šiluma bei gīvībē nepastebamai persunkusi visa: žeme, ākmenis, augmenis, gīvulius, žmones ir orā. Tik bangos kilusios iš jūrū ir grimzdušios atgal ī jos gimtine.

Keliasis žodiais Viršulienē visa-tai parodē. Taip prastai ji īra rāšiusi, o tatiu taip regimā visa pastātiusi, jog galētiau iš to kaži-kokī ilgā išguldīmā padarīti, o vis dėlto vīriausiajā mintī neišaiškinti. Taip vėl māt prisiminē, jog norint kā papāsakoti arba aprašīti reikia vien tik pilnos ir prakilnios širdies.

Visai apēmē mane jos diaugsmas iš to, kad tse, kur nebuve žmoniū ir vien tiktai gamtos judėjimas, ji jā jautusi taip gīvā, taip sąmoningā, tarsi kur ējusi ir stovėjusi ji nardiusi sąmoningiausioj gīvībėje. Visa, ko pasiilgusi taip skaudiai, visa-tai buve jos akīvaizdoj, ir pasiekamai arti. Gamta kvėpāvusi, kaip žmogus.

Taip vākaras priējes. Saulē apļiejusi jūras savo šviesa. Ir vėl buvusi viena vienībē: žemē, jūros ir dangus. O tos bangos stengusios nuolatai pilnos pasiilgimo šviesai pasiduoti. Ir kilusios ir kilusios. Ir pagaliaus nebebuve suprantama, ar jos iš jūrū, saulės ar šviesos gemantios.

Elzē pasitaisiusi stoties ī jas. Pirma dār gulėjusi savo užkampelėje ir žvelgusi ī tā stebuklā. Saulē su savo

laiminantia šviesa jā tik viliojusi. Tad visas drobes palikusi ir nubėgusi ī bangū draugijā.

Juokuodamos jos līgiai slėpusios nuo jos jūrose, kad Elzēs vos kojos sušlāpusios. Bet tad vėl atūzusios iš visū šaliū ir jā beveik nuskandinusios, jei nebūtū jūjų viena jā pakėlusī augštīn. O tad vėl palikusios jā parblokštā ant plikos, šlapios smilties. Vėl atsistojusi ir vėl bangos jā apglobusios. Neturėjusi kito jausmo, kaip tājī, kad jinai esanti ir tik tokia gīvenimo banga. Ir tiktai tuo skirianties, kad žinanti, kaip jā apgobusi laiko gīvībē. Ir viena mintis jā pildiusi: "Oi, kad matītiau, kā aš mīliu, kām savo meile teikt galētiau!"

Vėl parbloškusios jā bangos. Vėl bandiusi atsikelti. Tai žįgiu jautusi, jog kas-noris jos rankā nutveria jā gelbėti.

"Dovanoki", sākes žmogus, "bet tai pavojinga. Mane pātī bangos kuone nuskandino. Ir dabar kā tik išnešiau gīvibe ant krāšto. Bet — gāl tu stebuklas? Gimes iš jūrū? Ar iš saulės spinduliū? Žmoniū nei vienas nebandītū šiandien eiti ī jūras!"

Dār nežinojusi, kā atsakīti, kaip ir apklojusios bangos abu. Bet jis jos rankos nepaleides. Ir traukes kiek īstengdamas augštīn. Tad vėl ir šnekines. O jai neparėje kiti žodiai ī omenī, kaip vien tie, kad gīvenanti savo pasiilgimu.

Tad īpatingai pažvelges ī jā ir kalbējes kaži-kā apie sapnus ir grožēs stebuklā. Ir vėl nutilės bandes kaži-kā atminti. Visas jo kūnas buves rausva saulės šviesa ap-
lietas. Bet līg ir pats švietes. Tad paleides jos rankā.

Tuomet staigu ir susiprātusi, jog abu nuogu esantiu. Ir ji bėgusi ī savo vietā, kur paliktos gulėjo drobēs. Neapsi-
žvalgiusi. Rodesis jis nueinās, iš kur atējes. Atsigulusi ī savo drobes. Saulē dār vis liejusi savo šviesa ant jos. O jūros giedojusios savo giesmē amžinos gīvībēs gaudimu.

Apēmės jā īpatingas nusimānīmas. Tarsi būtū ji pati dingusi gīvībēs jūrose ar gīvībēs šviesoje. Tai ir vėl pa-

jutusi, kad tas žmogus iš jūrų Sale jos. Ir pasijutusi nįkstanti jo prieglobstį, kaip kokia banga jūrose. Nei žodio tart negalėjusi, nei save valditi. Tik neapsąkomu grazumu skambėje jos sieloj, ko maniti niekaip negalētū. —

Kaip atsigāvusi, jau buve suteme. Pašokusi, apsitaisiusi. Dār vis nežinodama, ar tai sąpnas ar gīvas patīrimas. Tai jis tares: "Lidėsiu tave, kur tik ir nueisi. Tik lauk manes, kol neapsigobes būsiu taipo-jau. Tavo grožė ima su savim ir mano siela!" Nesiklausidama tolesniū jo žodiū, bėgusi kiek tiktai galėdama iš tše. Ir tik vienā kartā atsigrezusi jī stovint mātiusi prie jūrū vākaro pažioroj ir jospi ištieses buves jā atgal šaukiantias rankas.

Pasiekusi savo svetnamī visa priėngusi dār tā pātīā nāktī išvažiāvusi lig artimiausiosios traukinio stoties ir iš tše traukiniu namon.

Vos praėje keli mėnesiai, ir žmonės pradėje piktū paskalbū akmenis svaiditi ī jā. Bet īpatinga, kad jai visai neskaudėje. Jos širdij nuolatai jūros giedojusios gīvībės giesme. O toj giesmėj saulės spinduliai skambėje. Ir nuolatai šventumas jā apgobes laikes, kad vaikštiojusi kaip dangūje. Jos pasiilgimo siela buvusi dabar su ja.

Nutile, nurime žmonės, użgimus jos Gervidutiui. Ir pati tikinti nusidāvusiu stebuklu. Jos vėlionis ir visame parėjes tuo vaikeliu iš naujo ī šī pasauli. Ir kuo-daugiau priauges, tuo-labiau ir prisimines to, kas abiem kartā prakilniausi patīrimai buve. Tik nežinojes, kad ji visame dalivāvusi.

Tad žmonės pradėje jai iš kelio eiti, nors bailiai jai pagarbos išreikšdami. Sākā ir šiandien dār, kad tše negeruoju nusidāve. Tris metus po tėvo mirties negālīs vaikas użgimti, kurs taip visai nepaprastai panašus ī vėlioni esās.

Dabar vaikui kartais tīliai žvelgiant ī jā īpatingai klausiantiomis akimis, jautianti, kad jis turīs sużinoti, kaip jām jo kūnas gamintas īra. "Mīliu jī, rāšo ji, kad jis at-

ėjo nors keliems dār metams būti prie manes mano kūdikiu, mano vaiku. Ir dėkoju Dievui, kad jis taip māt lēmė. Tikiu tvirtai, Gervidā liksiant ne vien mano pasiilgimo išpildimu, bet ir nauju Dievo meilės apsiėreškimu žmonėms."

Toks īra jos rāsto turinīs. Vos keli popieriaus lanktai prirašiti. Bet ir iš kiekvieno žodio spīksi jos sielos, jos skaistībės šviesa. Ar tu, bitiuli, jauti gīvenimo šventibe?" klausė baigdamas mano geradaris.

Krūptelėjau lig iš sąpno pabusdamas taip staigu klausiamas. Save ir savo draugā buvau visai pamiršes. Įpatinga, kad žmogus savės nebeżino, kuomet visai palaimingas īra. Tur būt savės pamiršime īra visa palaima.

Mano bitiulis turėjo dār kartā klausiti. Tuomet te galėjau atsakīti. Tuomet teparėjau ī pilnajī šio gīvenimo supratimā.

Dār vis pliaupė upelis. Nuolatai pāsakojo, kaip gīvībė teka saulėspi. Ištikrūjū gīvenimas eina savo taku augštīn — Dievopi.

Atsakiau pagaliaus, bet savo būdu ī bitiulio klausimā. Tariau, kad māt rodos, jog toj tautoj użgimtū prakilniausieji žmonės, kurios moteros taip skaistiai gimditū kaip šitoji. Ir klausiau tad, koks buves tolimesnis jos āmżius.

"Nekitoks, kaip vienas nuostabumas. Dār kartā mane pasivadino. Nepamiršu, kol gīvas, kaip ji ī mane žvelgė ir kaip ji tarsi rikaujantiu balsu paklausė: "Ar numanei, kokio valdimo mes liekame kartais īrankiais?" Atsakiau, kad numanās, kokia šventībė apgobia žmogū ir juo apsiėreškia, kuomet jis vienodai vaikštioja skaistībės ir prakilnībės takais.

Tilėdama ji šipsojo ir žvelgė ī mane. Ir per mane dār nepatirta šviesos plaukė banga. Tokio giedraus grazumo nebuvau mātes spindint iš motros. O toji buvo dār gi tik prasta nors ir turtingo ūkininko našlė. Jai ilgai tīlėjus, numaniau, kad reikia atsisveikint su ja. Ir ėjau.

Kazin-kokiuose toli nuėjusiuose amžiuose ji ir aš buvova draugu buvusi. Negalėjau kitaip, kaip su pilna, Sirdinga meile jos atsiminti.

Tatiau nebuvo mân labai skaudu, kaip patįriau, jog ištikrųjū tuojau mân išėjus ji mirusi. Ir dār šiandien mân tai, ar visai lig neatsitikės dalikas, arba toks menkas, kad neskiria žmoniū, kurie draugauja dvasioje.

Buvo ji advokato raštu mân priskirusi visa sutvarkiti. Nustebau patires, kad niekas nežinojės, kokia liga ji mirusi. Giditojas nieko tikra pasakiti negalėjes. Tarsi ji būtų pamaniusi savo kūnā palikti ir giventi liuosai skais-tibės pasaulije ir tai padariusi. Moteros, kurios jos kūnā buvo numazgojusios, skelbė, jog jisai buves, kaip jaunos išaugusios mergaites kūnas, bet toks dailus, kaip angelas dailesnis negalėtų būti.

Kad pirmā akies mirksnī labai nustebau rasdamas jos išakimā jos lavonā nuvezdinti ī G. . . ., jeib jis tše būtų sudeginamas, tai to priežastī dabar lig numaniau.

Nukeliavau ī jos namus. Gervidas su tilu nuliūdimu glaudės prie manes. Tiktai kartais tīlomis tārē: "Taip jā mīliu, kaip vis jā mīlėjes. Nors aiškiau numanīčiau, kā ji mân patarial!"

Nulidėjome lavonā ī G. Kalbėjo kunigas paprastu būdu. Tad nuleido lavonā ī tamsūjī kambarī. Nulipova abu, Gervidas ir aš, žvelgti pro langelī.

Ileido karštājī orā ir žīgiu suliepsnāvo medinis karstas ir virto akies mirksnīje pelenais. Liko lavonas nepatirtoj dār Sviesoj. Ir negalima apsakiti jojo grazumo. Svetē jis tarsi būdamas patsai Sviesos versmē. Ir tik išlengvo tegeso.

Gervidas glaudėsi prie manes. Ir ilgai tīlėjes paga-liaus sākē: "Ar tai gāl žmonės gime iš Sviesos, kad Sviesoj ir turi nīkti?"

Atsakiau gālvā linkėdamas. Tad vėl tīlėjova. Vis daugiau aptemo kambarīs. Kūno palaikai tad ir tiktai

silpnai tezērėjo. Vos begalėjova dār kā išvisti. Taip Gervido motīnelės kūnas virto pelenais.

Grāžioje taurėje supilti jie dabar prie manes ant mano spintos padėti ĩra. Kuomet Gervidas gīves sāvīškas, atiduosiu jām juos ir minētā rāstā. Mân kartā ī tā taure žiūrint ir apie Elzės palaidojimā māstant staigu su-svito, kodėl ji tokī būdā tām pasirinkusi buvo. Gīvenusi sveika ir Svari, tur būt nenorėjusi kūno palikti puvėsiui. Nors visi žmonės gīvendami saugotūsi geismū ir ne-skaistumo nesvarumo!"

— Ilgai tīlėjo mano bitiulis, tā pasākes. Iš jo veido Svetē grazios prietiros pažiora. Neiškentėjau neklauses jojo, koks Gervido amžius po to buves. "Neįparingas", atsākē bitiulis. "Lanko mokīklā, kaip lankes. Tīlus jis ir gilus. Priimās mokslus noriai. Mokītojai giria jījī. Ir vienas jūjū mân net pasākē: "Tām vaikui esant mo-kīkloj, rodos patsai daugiau ir visa geriau žinai ir su-pranti. Dār lig jis visus savo draugus savo prakilnumu valdo." Ir mano bitiulis toliau tārē: "Rodos iš jo su-lauksime naujos, augštesnės gīvībės apsireiškimū, naujo amžiaus prādiā!"

Vėl tīlėjo jisai. Ir vėl nieko negirdėjau, kaip tiktai upelio pliaupimā. Atlėkē paukštelis. Nutūpē ant ak-menelio. Pagėres lašeli skaidraus vandens ir palėkē.

Žīgiu ir atminiau Gervido tėvā ir paklausiau savo bi-tiulio, ar nieko apie tājī nepatires. Atsākē jis:

"Ištikrųjū Gervidas ĩra pats savo tėvas. Jo kūnui gaminti berods buvo žmogus. Taikės jī ir pažinti. Buvo tai pernai. Gīvenau vāsarā kelias savaites prie jūrū. Maniau tai tše, kur Elzē priēmusi Gervidā. Vaikštiojau tše vakarais. Ir pasidārē mân žīmu, kad prieš saulei nusileidiant vis vi-dutinio amžiaus žmogus tše taipojau vaikštiojo. Pirma rodėsi, lig jis tše ko jieško. Bet ī jī geriau ĩsiziū-rėjes, matiau, jog jis tše vaikštioja su kazi-kokiais atsimi-

nimais, kurie jį liūdnina. Bet visa jo išvaizda reiškė, kad jis turi būti pagarbos labai vertas.

Pagalčiau susipažidinova. Tai kartą pajūrį susitikusiu ir vaikštojusių abu, jis žįgiu sustojo ir tārė: "Tai ligjai šišon sutikau pirm 14 metų nezemiško grazumo mergaite. Pats save pamiršau. Ir tik susipratau, kaip ji mán dingusi buvo palikusi mán vien pasiilgimá. Dabar mane tas vadina nuolatai. O nezinau kur. Pradedu sapnuoti lig kitus pasaulius, kur já regiu, já, kuri viena buvo mán pilnas šio amžiaus moteros apreiškimas. O lemta tik tebuvo já greitai dingstantiá valandele pažinti."

Nutilos žvelgė į kuopų krantá. Ir aš tílėjau, bet sau maniau: Mūsų laiku tur būt ir tik taip tegáli skautiai gimditi moteros.

Už keliu dienu papasakojo daugiau, kaip jis kartá prieš vákará nei vienám žmogui matit neesant maudesis, kaip praėjusios vėtros sukeltos bangos jį metusios ant kranto, kaip tše išvėdes neapsákomai grázú mergaitės pavidalá, kaip jį apėmes kaži-koks slaptingas išákimas, kaip ji jį apleidusi, o kaip jautes, jog buves tiktai givibės irankiu. Tik tas pasiilgimas jo širdyje toks givas, kad kiekviená vásará nuo to laiko jį vedás atgál į šį kráštá. Pirmá tikėjes išvísti dár savo pasiilgimo mergaite. Neišvėdes. Ir dabar vien tegivenás tuo sapnu, kurs viso jo givėnimo svarbiausiu likes turiniu.

Nepasakiau jám nieka apie Gervidá. Bet padaviau jám savo adresá. Gál kartá mane aplankís. Kelis zodius jám dėjau į širdi, taip kad tiejie būtinau jį turi po laiko pas mane atvesti. Tuomet jám Gervidá pristatísiu."

Toliau bitiulis ir nieko nebepasakojo. Ejova tílėdamu namon. Atsisveikinau su juo. Ir dár vis givėnu tuo, ká jis mán sákes íra. O kad susitinku su Gervidu, o jis mane sveikina, tai visai aiškiai jautiu, lig saulė spindėtu per júras.

Vidūnas.

APŽVALGA.

Visame pasaulyje pagarsėjusios bėlos. Ira jū mūsų laiku dvi, viena Berlne, antroji Kijeve. Pirmoji vadinama Kruppo, šitoji — ritualinio žudimo bėla. Abi reiškia, ant kokio žemo laipsnio vis dár bestovime. Bėla Kijeve, Rusijoje, aiškina senajá iš tolimu amžiu lig mūsų laiku išlikusiá pasaká, kuri sákanti, būk židai žudá krikščionis, jeib jū krauju tikbinėms apeigoms pasinaudotu. Visose pasakose randasi tikra teisibė. Ir šitojoj. Bet tik tamsuoliu supratimas tegáli tá pasaká taip išgulditi, kaip tai tulu dāroma, ir židus, žmones, padariti žmogžudiais. O ta pasaka tokia-jau, kaip toji apie Amžinajį židá. Židas, kurs kiekvieno žmogaus širdyje givėna ir pirklauja žmogaus jausmais, troškimais, pasiilgimais, ir tt., tas priválo augštesnio žmoniškumo kraujo, jeib išliktu givas. Visi tie židai skundikai patis íra tokie židai, kurie savo širdyje bádo ir duria ir žudo krikščioní, kol nėra tam ištekėjes ir paskutinis žmoniškumo kraujo ląšas. Bet jie taip veikia žudo pati Kristu. O nei nezino, ká dárá. — Berlne, rodos, kas kita. Garsi Vokietiu firma apdovanoja visá eile žmonių, jeib iš jū išgautu savo naudai žiniu, kurias tiesu keliu surinkti ji negalėjo. Be to stovi ta firma sántikiuose su tulumis valdiomis, net su

tokia, kuri Vokiai priešinga íra. Rods nėra itikėtina, kad ta firma derbose būtų tãpusi išdavėja. Tatiau íra tat aišku, kad ji savo pelná turi iš to, kad valdios viena prieš kita ginkluojasi. O toliau ir tat nėra abejotina, kad ji neatsiziri į tai, ar žmogus, kurs jai žiniu parupina, tuo dárbu savo žmoniškume silpnėja ar tvirtėja, bį ji tik savo naudá iš to turi. Taip ir tše tas pats dalikas: žmogaus sieloje žudo žemasis žmogus augštesniajį, jeib iš to giventu. — Ir pasidaro iš tie-dvieju bilu aišku, kas mums mūsų laiku pirm viso turėtu rūpėti, būtent, kad savo darbaus savo patiu ir kitu žmonių žmoniškumo neždūtume, bet jį kiek tiktai galima augintume.

Mazū vaikų-žindulių parodos íra kaip rásoma, mūsų laiku Amėrikoj dažnai rengiamos. Žinomos jau senai íra givulių parodos. Jū tikslas tas, kad žmonės pažintu geresnes veisles ir geresniu givuliu auginimu rūpintusi. Vaikų parodos turintios tam derėti, kad tėvai ta proga patirtu, kaip geriau vaikus auginti, maitinti, apvilkti, mokinti, auklėti, ir tt. — Rodos apie tokias parodas turėtu ir Lietuviai, ípatiai rašitojai bei giditojai pamaniti. Labai jos mums reikalingos. Užaugtu Lietuvai daugiau sveiku vaikų. Tėvai sužinotu, kaip labai kenks-

mingas alkoholas, ir tt. Trumpu zodiū: tokios pārodos tikrai derētū ir mūsū tautos atsigavimui. Prie pamokū apie sveikā kūdikio maitinimā galētū prisidēti ir visokie kiti patarimai, paveikslui: kaip reikia kalba ir jos brangumīnais naudoties auklējimui, koks svarbus ir gi sveikātai īra dorinis tēvū veikimas ī vaikus, ir tt. Prūsū Lietuvoj galētū Sāntaros draugijos surengti tokias mažū Lietuviū bernukū ir mergītiū (lig 5 metū) pārodas, ir uz sveikāusius, geriausiai augusius ir gražiausiai lietuvīskai kalbantius paskirti dovanas. Aš pirmas tokiem padētiau 10 Mk. Žmoniū luomas neturētū būtī atbojamas. Lietuvēs gimdiusios kaipo mergos turētū taipo-jau savo vaikā atnešt galēti, jeigu jos ilgesnī laikā pātios savo kūdikī būtū zin diusios ir juo auginimu pasirūpinusios. Pamanīkime apie tai!

Brangīnkime savo tēviske. Tai negalima gana dažnai atkartoti. Tūli tur būt nemāto, kaip labai svarbu tai īra, kad būtū Lietuviū ūkininkū. Tik tuomet Lietuviai turētū dār tēvine. Nepastokime visi žmonēs, kurie neturi, kur gīventi, kurie kaip liuosa gauja trauktū īs trobos ī trobā, īs vietovēs ī vietove. Be to, toks traukimas īra ir zuvimas. Ira īsrodīta statistikos, kad didiūjū vietoviū, miestū, gīventojū tretioji kartā īsmiršta. Tauta gīva tik īsliēka su laukininku-ūkininku. Jis īra tautos

gīvībēs Saknis. Ira kur nors pasaka, kad kai-kurs karālius vienām savo sūnui paskīres ūkininku būtī, sakīdamas: "ūkininkas buvo pirm karāliaus ir jis ilgiau gīvena negu karālius." Tame gili teisībē īstarta. Ūkininkas īra pats sau karālius. Ir kuomet jis īs laikīs savo tēviske, īs laikīs mums kitiems ir tēvine.

Prūsū Lietuvos laikraštiai Lietuviū leidiami blogai stovi. Teturime "Apzvalgā" ir "Savaitraštī. O abu tik taip sau "gīvuoja". Bet jiem būtīnai reikētū augti, ir abiem īslikti, gīventi. Tur būt nemokame "agituoti". Kad viens-antras to nemoka, nestebētina. Bet kiti turi truputi tvirtesne uodā. Tai netrūks taip lengvai ir nepasidarīs zaizdū, kuomet vaikštios tarp dagiū, usniū ir dilgeliū. Tik nereikētū sustoti ant pusiaukelio. — Ir nepamirškime dār vieno. Jeigu nebēra dažnai einantiū laikraštiū, naudokimēs kiek galēdami Vokietīū jū ir mūsū kalba einantiais laikraštiais, kaip tai kartais ir dāroma. Vis būs ir taip teikiamas grūdelis ir lašelis gaivinti silpnaja tautine gīvibe.

Lietuviū duosnumas ne retas dalīkas. Spālio "Jaunime" kalbējome, kad reiktū Prūsū Lietuviū duosnumā žādinti. Dabar vienas Lietuvis ar net 500 Mk. žīgiū Vokietīū reikalams esās aukojes. Tai mūsū Lietuviai duoda piningū jau ir tautiniems tikslams. Tik ne savo. Būtina jū susipratimā žādinti. Vds.

PASIKALBEJIMAI.

B.N. Ar teisingas īra "Judosios mągīos" mokslas? — To mokslo patarimus sekti īra niekingas laiko praleidimas arba, jeigu pasiseka īs pildīti, kas liepiama, nuolatinis žmoniškumo žudīmas. Nauda, kuri īs to pareina, īra tikras monas. Tik sunku labai īra atskirti, jaodajā nuo baltosios mągīos, tai īra didiausias žmoniškumo apsireiškimas, kol pats stovi tiktai prie žmoniškumo slenkstio.

— Ar galima atspēti žmogaus ateitī chiromantīos mokslu? — Chiromantīa aiškina rankū līnijū reikšme. Tos līnijos kaip visas žmogaus īsrodīmas īra zenklai, kā žmogus īra patīres ir veikes ir koks žmogus īra. O koks jis īra, koks jo būdas, kokie jo linkimai, geismai, gabumai, ir tt., toks jo īra ir likimas, tokia īra jo ateitis. Todėl atspējant žmogaus būdā, jo īpatības, galima siek-tiek ir numanīti, kokia būs to žmogaus ateitis. Tik reikia tām ir labai skaidrios īsminties. Be to vis dār nebūs galima mažmožiū suvokti. O pagaliaus kiekvienas gāli pats tīrinēdamas savo širdī, sielā ir dvāsia geriau sužinoti, kokia būs jo ateitis, negu pasižūrēdamas savo rankū līnijas. Sākoma, kairēj esā parašīta, kokius gabumus ir likimo sālīgas žmogus parsinešās īs praėjusio savo gīvenimo, dešinēj, kā jis savo veikimu dabar surengia.

Ažuol. Ar geriau daugiau vaikū gaminus ar mažiau? — Kaip kokiems žmonēm vienas būs geriau, kitas kitiems. Sāko tie, kurie žinojimo turi, kad sveikas žmogus ir sveika žmona gāli gaminti lig 6 vaikū. Skaistus, blaivas gīvenimas tām reikalingas, kad būtū tokiuose namuose diaugsmo, palaimos. Māza vaikū turētī nebūs daugiau smagumo, kad tēvai būs dori, īsmintingi. Vaikui beveik tikra nepalaima, jeigu jis vienas teauga. Labai retai jis teauklējamas tuomet īsmintingai. Keli vaikai auklėjasi vienas kitā, o kas svarbiau: jie auklēja ir tėvus.

Pušis. Kaip pažint tikrajā meile tarp bernelio ir mergaitēs? — Kas kitā žmogū mīli su tikra meile, tas nieko nenori īs jo, nei turto, nei smagumo bet visa nori jām teikti, jī augstinti, ī garbe īskelti, jī doru net sventu žinoti ir nieko negeidia, kas numilētajā galētū ne tik īs tikrūjū bet ir žmoniū akīse peiktinu padarīti. Kad mergelēs tai apmastītū, negalētū būtī suviliojamos. Kiekvienas bernelio prašīmas turētū sužadinti klausimā: Ar nori jis sau smagumo ir mano nuzeminimo ar mano paaugstinimo ir garbēs? O mergelē su tikra meile mīli, kuomet ji bernelio geismus savo skaistumu ir prakilnumu suvaldo, juos skaidresnius padāro arba nors svelnina. Vds.

NAUJI RASTAI.

Emile Zola - A. J. Uoga, Darbas. I. Knīga. Chicago, Ill. Išleido Jonas Ilgaudas, 1913. mts. Kaina 50 Ct. — Tai vienas garsiojo Franco română rašytojo Zolos veikalas verstas Lietuvių kalbon. Labai naudingas dárbas. Zola íra tas rašytojas, kurs su pastebétinu pasisekimu rodo žmones jų gyvenimo sântikiuose, juos tveria tarsi iš to oro, kuriame jie gyvena, ir jų dvąsios stoví nuosakiai išdėsto. Lietuviams-rašytojams tegalima iš to pasimokinti. Lig Sol teturime Dobilo Bludá, kuriame žmonių psychología gana giliai išreikšta. Zola íra mistras savo dirvoje. Tik jo dvąsios krįpsniu negaliu pasimėgti. Nuveda per daug í žmogaus menkumą. — Lietuviškoji to veikalo kalba nelabai gera.

Vyturėlis, Žiemos Ledai, 3-jų veiksmų dabarties sodietų gyvenimo dramos paveikslelis. Tilžė. Jagomasto spaustuvė. 1913. mts. Kaina 25 Kap. — Ukininkas-girtuoklis visá savo ūkí prageria skolindamas iš kaimíno, kurio sūnus su anu kartu girtauja ir gí išvedioja jojo dūkrá. Pagaliaus gerasis kaimínas paíma už skolas visá ūkí. — Veikalas parodo tikrá nedoros bedugní, ípatiai tá žmonių tamsumá, kuriame nebežino, kas dora ir nedora, ir priešingi íra, paveikslui, visiems blaivininkų pasistengimams. Nežiúrint í mažmožius, veikalas istikrųjū aiškina gyvenimo drámá. Silpnumas apsireiškia tik tame, kad negalima pilnai ítikėti, jog Ona leidosi išvadioti, o kad motína tik visai vėlai teatsimena, jog reikia todėl pabijoti. Be to, mán rodos, kad žiauriais gyvenimo paveikslais mąža te padárome prieš girtuoklavímá. Žiaurumas tik žiaurina. Veikiau turétume auginti prakilnībės nujautimá ir supratimá. — Bet nors vienas originalas vėl veikalas! Vds.

Iš leidėjū - rašytojū pusės.

Pastebėkite: Kurs surinks būsimeims, tai 1914. metams, "Jaunimui" 3 naujus ėmėjus ir piningus atsiūs pirm 1. Sausio 1914. mt., tas gaus už trūsá 1 egz. naujausio Vidūno rásto: Lietuvos Pasakelė; kurs surinks 5 naujus ėmėjus, gaus 1 egz. Mūsų Laimėjimo, už 10 ėmėjū 1 egz. Amžinos Ugnies (nerištá) už 12 — 1 egz. Amžinos Ugnies gražiai írištá. Bet kurs nori, gáli ir kitus tos patios vertės Vidūno rástus pasiprašíti. — "Jaunimas" siuntiamas í namus už 2,40 Mk. metams, í Didíją Lietuvá už 1,25 Rublį, í Amėriká už 75 Centus, pavienis numeris už 30 Pfg., 15 Kap. arba 10 Cent. — Iš Did. Lietuvos galima piningus siústi ídedant í laišká popierinį Rublį, o 25 Kap. post. markėmis. Bet nereikėtų ídėti markes už visá 1,25 Rbl. Laišká reikėtų írašídinti. „Jaunimo“ tám nesiuntiamo, kurio adreso neišskaitome. — Práeitū metū "Jaunimas" íra dabar gaunamas ir gražiai írištás už 3,50 M., 1,70 Rbl. arba 1 Dol. Gaunami ir "Saltiniai" neriští už 2 M. metams, riští už 3,50 M., 1,70 Rbl. arba 1 Dol. — Rášant í "Jaunimá" ísakiai prášome tikrajį gatvės numerí dėti.

Už leidėjus - rašytojus

Martin Aszmutat, Tilžė, (Tilsit) **Garnisonstr. 9.**